

Església de Sant Pere de Vilademàger

La Llacuna

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Serralada de la Llacuna (Dins del recinte del castell de Vilademàger)
Alçada: 627

Coordenades:

Latitud: 41.47266
Longitud: 1.55078
UTM Est (X): 378992
UTM Nord (Y): 4592243

Classificació

Número de fitxa: 08104 - 149
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Medieval Romànic
Segle: XI
Any: 1059
Estat de conservació: Bo
Notes de conservació: Restaurada a finals dels seixanta.
Protecció: Legal
Tipus de protecció: BCIN
Europea – Atributs inspire: National Monument Record – Religions i/o funerari
Observacions protecció: BCIN. Decret de 22 d'abril de 1949. Inclusió en Inv Generalitat
Data aprovació: dv., 22/04/1949 - 12:00
Número inventari: 5843
Generalitat i altres inventaris:
Accés: Fàcil
Ús actual: Religios

Titularitat	Privada
Titular:	Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Fitxes associades:	
<u>Castell de Vilademàger</u>	
Autoria de la fitxa	Juan Garcia Targa
Data de registre de la fitxa:	dv., 04/05/2012 - 02:00

Descripció

Església de planta de creu llatina, una nau i absis poligonal, espadanya i sostre a doble vessant amb cobertura de teules corbes. Té elements de diverses èpoques: façana de finals del romànic, part de la nau amb arcs de nervadures pertanyents al gòtic de segles XIII-XIV, i reformes estructurals del segle XVII. Presenta claus de nervadures amb l'anyell de Deu. Els paraments són de carreus de pedra tallada i lligada amb morter. Presenta una capella lateral dedicada a l'advocació del Sant Crist. L'interior de l'església presenta una nau amb arcades apuntades i volta de canó. Els arrencaments de les arcades presenten petits capitells. A la part enfront l'entrada es conserven restes de pintura de tonalitat vermella mentre que la volta es actualment de color blau. El paviment és de rajoles i l'altar d'una sola peça monolítica. La pila baptismal, romànica, de gran format i amb restes de pigmentació vermella a la base.

Observacions:

Va ser restaurada per tècnics del Servei del Patrimoni Arquitectònic de la Diputació de Barcelona, concretament per Eduard Calafell i Joan Pascual.

Història

Segons document de 1059 del Monestir de Sant Llorenç de Munt en el que es mencionen les despeses necessàries per reconstruir l'església de Magre, punt que testimonia l'existència anterior de l'enclau religiós. A partir del segle XIV forma part del poble de la Llacuna. Es documenten diverses visites pastorals des de 1396 fins 1682. Durant la Guerra Civil l'església es crema i es perd el crist i el retaule existent.

Bibliografia

Valls i Prat, Marcel·lí. 1984. Cronologia històrica de la Llacuna; Llenas i Costa, Ramon. 1980. Apunts històrics de La Llacuna. Vilanova i la Geltrú; Diputació de Barcelona Inventari de Patrimoni Arquitectònic de Catalunya: l'Anoia. Generalitat de Catalunya. Servei .del Patrimoni. Dalmau, Ed. Els Castells Catalans, vol V: pàg. 249-258. Buron, Vicenç 1977. Esglésies romàniques catalanes. Barcelona, Artesstudi edicions. Iglesias, Josep i Sanahuja, Joaquim 1934. "Les valls de Gaià, del Foix i de Miralles". Reus. Mas, Josep, 1914. "Notes històriques del bisbat de Barcelona". IX (Barcelona). Pladevall, Antoni. 1973. treball inèdit "La Llacuna". Arquitectònic de la Generalitat de Catalunya. 1985/ revisat al 199. Es disposa de fotografies antigues a l'Arxiu Fotogràfic Municipal d'Igualada (fitxa 1206), a l'Arxiu Gavin.

